

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca skargę kasacyjną (skarżąca w pierwszej instancji): AREX CZ a.s.

Druga strona postępowania (pozwana w pierwszej instancji): Odvolací finanční ředitelství

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy za podatnika w rozumieniu art. 138 ust. 2 lit. b) dyrektywy Rady 2006/112/WE ⁽¹⁾ w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (zwanej dalej „dyrektywą VAT”) należy uznać każdego podatnika? Jeśli tak nie jest, w odniesieniu do których podatników przepis ten ma zastosowanie?
- 2) Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości stwierdzi, że art. 138 ust. 2 lit. b) dyrektywy VAT znajduje zastosowanie w sytuacji takiej jak w postępowaniu głównym (w której nabywcą wyrobów jest podatnik zarejestrowany do celów podatku), czy przepis ten należy interpretować w taki sposób, że w sytuacji gdy wysłanie lub transport tych wyrobów następuje zgodnie z odpowiednimi przepisami dyrektywy Rady 2008/118/WE ⁽²⁾ w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę 92/12/EWG ⁽³⁾ (zwanej dalej „dyrektywą o podatku akcyzowym”), należy uznać za dostawę uprawniającą do zwolnienia zgodnie z tym przepisem dostawę mającą związek z procedurą w rozumieniu dyrektywy o podatku akcyzowym, nawet jeżeli w poza tym nie są spełnione przesłanki zwolnienia przewidziane w art. 138 ust. 1 dyrektywy VAT ze względu na uznanie innej transakcji za transport towarów?
- 3) Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości stwierdzi, że art. 138 ust. 2 lit. b) dyrektywy VAT nie znajduje zastosowania w sytuacji takiej jak w postępowaniu głównym, czy fakt, że towary są przewożone w procedurze zawieszenia poboru akcyzy, jest rozstrzygający dla ustalenia, którą z szeregu następujących po sobie dostaw należy uznać za transport do celów prawa do zwolnienia z VAT zgodnie z art. 138 ust. 1 dyrektywy VAT?

⁽¹⁾ Dz. U. 2006, L 347, s. 1.

⁽²⁾ Dz. U. 2009, L 9, s. 12.

⁽³⁾ Dz. U. 1992, L 76, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2017 r. – Komisja Europejska/Republika Francuska

(Sprawa C-420/17)

(2017/C 300/29)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: O. Beynet i C. Hermes, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich środków niezbędnych do ustanowienia ogólnego systemu ochrony trznadla ortolana w departamencie Landy, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, jakie ciąży na niej na mocy art. 5 dyrektywy Parlamentu i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa.
- obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja twierdzi, że Francja nie przyjęła dotąd spójnych i skoordynowanych środków ochronnych, niezbędnych do ustanowienia systemu ochrony trznadla ortolana, uchybiając w ten sposób zobowiązaniom wynikającym z dyrektywy 2009/147/WE⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 20 z 26.1.2010, s. 7.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 2 de Terrassa (Hiszpania) w dniu 14 lipca 2017 r. – Elena Barba Giménez/Francisca Carrión Lozano

(Sprawa C-426/17)

(2017/C 300/30)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social n° 2 de Terrassa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Elena Barba Giménez

Strona pozwana: Francisca Carrión Lozano

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywę 93/13/EWG⁽¹⁾ w związku z dyrektywą 2005/29/WE⁽²⁾ oraz art. 47 karty należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie takiemu uregulowaniu krajowemu, jak art. 35 ustawy 1/2000 kodeks postępowania cywilnego, zgodnie z którym organ zajmujący się przeprowadzeniem postępowania o zapłatę wynagrodzenia nie może z urzędu, przed wydaniem tytułu wykonawczego, oceniać nieuczciwego charakteru warunku zawartego w umowie pomiędzy adwokatem a konsumentem lub występowania nieuczciwych praktyk handlowych?
- 2) Czy adwokaci z urzędu są „sprzedawcami lub dostawcami” w rozumieniu art. 2 lit. c) dyrektywy 93/13/EWG, czy też „przedsiębiorcami” w rozumieniu art. 2 lit. b) dyrektywy 2005/29/WE? Czy art. 6 ust. 1 lit. d) i art. 7 ust. 2 dyrektywy 2005/29/WE znajdują zastosowanie do sytuacji, gdy stawki osoby wykonującej dany zawód są uregulowane w drodze normy prawnej?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie, czy dyrektywę 2005/29/WE należy interpretować w ten sposób, że niezgodne z nią jest uregulowanie takie jak to zawarte w art. 36 ustawy 1/1996 o pomocy prawnej, wprowadzające obowiązek stosowania ustanowionych zgodnie z prawem stawek, nawet gdy przedsiębiorca dopuszcza się przemilczenia lub wprowadzenia w błąd w zakresie ustalenia ceny za swoje usługi?
- 4) Czy art. 101 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie istnieniu uregulowania takiego jak to zawarte w art. 36 ustawy 1/1996, zgodnie z którym wynagrodzenie adwokatów świadczących usługi w systemie pomocy prawnej z urzędu, w razie uwzględnienia roszczenia, podlega przyjętym przez nich uprzednio stawkom wynagrodzenia, od których organy państwa członkowskiego nie mogą odstąpić?
- 5) Czy uregulowanie to spełnia wymogi niezbędnego i proporcjonalnego charakteru, o których mowa w art. 15 ust. 3 dyrektywy 2006/123/WE?